

ՕԹԱՐՅԱՆ – Եվ ազնիվ մարդ, այնպես չէ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Անկասկած, իմ հայրն անազնիվ չէ:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Համոզմունքո՞վ ես ասում այդ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Խորին համոզմունքով: Գոնե ինձ մինչև օրս հայտնի չէ նրա որևէ անազնիվ արարքը: Հարգում եմ ինչպես մի աշխատասեր և խելոք մարդու, որ երկար տարիների տառապանքով ապահովել է իր զավակների դրությունը: Նա ինքը տգետ լինելով, իր զավակների կրթության համար ոչինչ չի խնայել: (Դադար) Բայց ինչո՞ւ ես կասկածանքով նայում ինձ, միթե չե՞ս հավատում իմ անկեղծությանը:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Եվ ո՞չ մի թերություն չես գտնում հորդ մեջ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ինչո՞ւ չէ: Նա փողասեր է, իր հաշիվների մեջ խիստ է, մտածում է միմիայն իր գործերի մասին: Բայց չէ՞ որ նրա շրջանի մարդիկ բոլորն ել այդպես են: Համարել նրան անազնիվ, ոչ, անկարելի է:

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Դադար) Ի՞նչ կանեիր, Մարզարիտ, եթե մի օր համոզվեիր, որ նա անազնիվ է:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Դադարագին և զայրացած) Արտաշես...

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Տաքանակով) Այո, այո, անազնիվ է գոնե իր անցյալում:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Նոյն եղանակով) Արտաշես, մտածիր, ինչ ես ասում:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Ասում եմ այն, ինչ որ գիտեմ: Քո հոր անցյալում կա մի սուլալի հանցանք:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Եվ ի՞նչ է այդ հանցանքը:

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Չերմ շեշտով) Մի անողորմ զրկողություն:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Ցնցվելով) Ո՞ւմ է զրկել նա:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Մի անտեր և անօգնական մնացած ընտանիք: Իր հավատարիմ ընկերոջ որբ զավակներին:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Քե՞զ:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Ինձ, մորս և քույրերիս...

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ահ... (Թուլացած ընկնում է աթոռի վրա, ձեռներով երեսը ծածկելով):

Երկարատև լոություն:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Դու ինքդ կամեցար իմանալ ճշմարտությունը:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Ուշը ժողովելով ոտքի է կանգնում) Ապացուցիր ասածդ: Լսո՞ւմ ես, ապա թե ոչ, դու չես կարող զրպարտել քո բարերարին: Դու նրան սիրում եիր և հարգում: Անշուշտ այստեղ մի թյուրիմացություն կա: Դու պետք է բացատրես բոլորը: Միևնույնն է, քող նա լինի իմ պաշտելի ծնողը, իսկ դու իմ երջանկությունը - երկուսիցդ ավելի ինձ համար թանկ է ճշմարտությունը:

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Երևում է ձախ դռների մեջ) Ձեզ ճաշի են սպասում:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Իսկույն:

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Գնում է հետ):

ՕԹԱՐՅԱՆ – Համաձայնվիր, որ այլևս իրավունք չունիմ այս տունն այցելելու:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ոչ, ընդհակառակը, պետք է այցելես: Դու իմ սերը քունավորեցիր, դու Էլ պարտավոր ես բժշկել այն: Այժմ կարող ես հեռանալ, բայց վաղը դու կտաս ինձ բացատրություն:

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Գլուխ է տալիս և արագ քայլերով գնում է նախասենյակ):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Թույլ քայլերով գնում է դեպի ձախ, և կանգ առնելով, հենվում է դռներին) :

Վարագույրն իշնում է հանդարտ:

ԱՐԱՐՎԱԾ ԵՐԿՐՈՂԴ

Ելիզբարյանների մեծ հյուրասենյակը, կահավորված շատ հարուստ, բայց առանց որոշ ճաշակի: Ազ պատի մեջ երկու դռներ, որոնցից խորքինը տանում է դեպի նախասենյակ, իսկ մյուսը՝ դեպի Անդրեասի սենյակը: Երկու դռների միջև զահավորակ, շուրջը բազկարողներ, առջևը կլոր սեղան մետաքսյա սփոռողվ ծածկված: Վրան ճյուղավոր էլեկտրական լամպար:

Խորքում և երկու դռներ, որոնցից աջ կողմինը տանում է սեղանատուն, ձախ կողմինը – օրիորդների սենյակները: Զախ պատի մեջ միայն մի դուռ, որ տանում է Քագրատի և Սուրենի սենյակները: Այս պատի առջև, դեպի բեմի խորքը գահավորակ, առջևը նույնական կլոր սեղան, շուրջը կիսաբազկաթոռներ: Սեղանի վրա ալբում և գեղեցիկ իրեր:

Գահավորակի հետևում, պատի վրա հայելի ապակյա շրջանակով: Նոյն պատի առջև դաշնամուր: Ոսկեզօծ արոռներ, քանկագին թավշյա նստարաններ, քազմոցներ, վագաներ, կիսարձաններ, տրոպիկական բույսեր և այլն: Հատակը ծայրիծայր ծածկված է գորգերով: Դռները վարագուրված են ուրախ գույնի վարագույրներով: Առաստաղից քաշ է արած մի մեծ էլեկտրական շահ շատ ճյուղերով:

Կեսօր է: Սեղանատան դռները բաց են: Այստեղ երևում է Զարուիին, որ սփոռությունը գույն ծաշի սեղանի վրա և ապա սկսում է նախաճաշ պատրաստել:

Վարագույրը բարձրանալուց մի քանի վայրկյան անցած սեղանատնից լսվում է պատի ժամացույցի տասներկու զարկը: Նախասենյակի դռներից մտնում է Վարդանը կարմիր չերքեզիով, գլխին մեծ սպիտակ մորթե գդակ: Նա բեռնավորված է զանազան թղթե կապոցներով և ձեռքին զգուշությամբ բռնած մի ահագին թղթարկդ, մեջը կանացի գլխարկ:

ՏԵՍԻԼ 1

ՎԱՐԴԱՆ ԵՎ ԶԱՐՈՒՀԻ

ՎԱՐԴԱՆ – Ուժ Աստված վկա, հոգիս բողազս եկավ: (Սկսում է մեկ-մեկ կապոցները ձգել հատակի վրա: Թղթարկդը ձեռքից բաց չի թողնում: Երեսի բրտինքը սրբում է չերքեզկու փեշով և այդ միջոցին գդակը գցում է հատակի վրա):

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Ներս է մտնում սեղանատնից, սուրճի գավաթն անձեռնոցիկով սրբելով) Հըմ, եկար: Այդ ի՞նչ շատ բաներ ես բերել:

ՎԱՐԴԱՆ – Ալ մագագին չը մնաց չըմտանք, ալ պեան չմնաց – չառնի: Իստեղ միտիկ արա ա, կասես մի յարմուրկա յանք սարքիլու:

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Չետաքրքրված՝ գավաթն ու անձեռնոցիկը դրել է ոսկեզօծ արոռներից մեկի վրա և կապոցները տնտղում է) Դերիացու, կոռուժովներ, զոնքիկ, վեյեր, շալ, պերչաքաներ մի դյուժին: Հապա տեսմեն ինչպիսի գլխարկ է:

ՎԱՐԴԱՆ – (Թղթարկդը հեռու պահելով) Հե, հե, հետի կաննիր, ասալ ա իսկի մարդի ցոյց շտաս: Բերանիդ ջուրը քի քինյա: Հեարյաս ինքն ալ կյամ ա: